

МЖДРИЯТЪ СЖДИЯ

Пжтувалъ нѣкога единъ богатъ търговецъ къмъ Цариградъ. Наелъ си кола, турилъ на дъното ѝ скришомъ отъ коларя пълна чанта съ пари, затрупалъ чантата съ сѣното и седналъ отгоре.

Наближавали едно опасно мѣсто, дето разбойници често нападали пжтниците и ги ограбвали и убивали. Уплашилъ се търговецътъ и се чудилъ, що да прави.

— Коларьо, я дай азъ да карамъ конетъ, пъкъ ти седни на моето мѣсто!

Коларътъ се съгласилъ. Дватама си размѣнили мѣстата. Кара търговецътъ конетъ и си мисли: ако излѣзатъ разбойници, ще взематъ колара за търговецъ, а мене не ще закачатъ. Разбойниците обикновено не закачатъ коларитъ.

Разбойници не излѣзли. Пристигатъ пжтниците живо и здраво въ единъ градъ до Цариградъ. Спиратъ предъ хана. Търговецътъ скача отъ колата и казва на колара:

— Хайде, слѣзъ и си разпрегни конетъ.

И посегналъ да си вземе паритъ. Но коларътъ му хваща ржката и казва:

— Не посѣгай. Гледай си тамъ конетъ. Азъ самъ ще си занеса паритъ въ стаята. Ти си коларъ, а азъ съмъ търговецъ. Скрититъ въ колата пари сж мои.

Търговецътъ се ядосалъ и викналъ:

— Ти си коларътъ, а не азъ — паритъ сж мои!

— Мълчи, безсрамникъ такъвъ, отвърналъ коларътъ. Цѣлъ градъ видѣ, кой е коларъ и кой господаръ. Гледай си конетъ!

Обърналъ се тогава търговецътъ къмъ насѣбравитъ се хора, молилъ ги за помощъ, но тѣ вдигали рамене и казвали:

— Ние видѣхме, че ти караше конетъ. Ти трѣбва да си коларътъ.

Отърчалъ търговецътъ при сждията да му се оплаче. Разправилъ му, какъ отъ страхъ си смѣнилъ мѣстото съ колара и какъ сега не може да си вземе паритъ.

Сждията повикалъ търговеца и колара и ги разпиталъ. Всѣки викалъ: